

Sy-li spěwał,
Pilnje džělať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělať
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

5. njedžela po swjatej Trojizny.

Mat. 13, 44.—46.

W spěwarškich mamy dwaj kherluschej, kotraž bebi po šdaczu napschecziwo rěčitaj. Tón jedyn so šapoczńje: „Do lóžko njei, so kšesčjan bhm“ a druhi: „Do čezko njei, so kšesčjan bhm.“ Wobaj staj wot jeneho kherluscherja a wobaj mataj prawo a wobaj kšusčataj hromadze, nam pucž šboža pokasacž. „Do čezko njei, so kšesčjan bhm“, hdyž bebi na to myšlimy, so je so Boža hnada w Křy- stufu šjewila a čže nam blisko stupicž, haj, to je šchaz na polu a dobra parla. Ale wěšo, my dyrbinmy šchaz namakacž a wobarnowacž, parlu pytacž a kupicž. Naischej pschirunani so wošebje k temu hodžitej, dwojaku wěrnosčž w tymaj rjanymaj kherluschomaj nam pokasacž:

„Do čezko njei, so kšesčjan bhm“ — a tola:

„Do lóžko njei, so kšesčjan bhm.“

1. Schaz tu je, — ale jenož sa teho, kiž jón šbožownje namaka;

2. parla je dostacž, — ale jenož sa teho, kiž so šmuži, ju kupicž.

1. Wospjet je njebjeske kralestwo podobne šthowanemu šchazej na polu, kotryž čłowjek namaka a šthowa jón a woteńdže š wjekełosčžu, kotruž wón nad nim mějesche, a pscheda wšhitko, šchtož mějesche, a kupi bebi to šame polo. Tuto polo je kšesčjaniska zyrkej. Zyrkej je wot teho šnješa š jeho křwju wukupjene, wot jeho kšuzobnikow lěto wot lěta wobdžělane polo. Tuto polo šnajemy wot

kšwojeho džěczatstwa a mamy k njemu pschistup. Duž dyrbjeli bebi myšlicž: „Do čezko njei, so kšesčjan bhm.“ To dyrbjeli bebi myšlicž, so so kóždy teho šchaza pschima, so jón wšchitzy namakaja. Ale nětko pschindže to druhe: „Do lóžko njei, so kšesčjan bhm.“ Schaz tu je, ale jenož sa teho, kiž jón šbožownje namaka. Wón tak šjawnje psched nami njeleži, so trjebał jenož nimo hieč a jón šbėhnyčž. Wón we hlubokosčži leži a čže pytaný byčž. Haj, hdy by kóždy, kiž w kšesčjanškich knihach šapšany šteji, tež w knihach žiwjenja šapšany był, potom njeby čezko był, kšesčjan byčž. Zyrkej hiščeže njebjeske kralestwo njeje, ale móže do njeho wjesčž. Šchtož na polo dže, šchaz hiščeže nima, móže pał jón namakacž. A tola, kał wjele podarmo pschindu! Woni maju bibliju w ruzy, ale tola šchaza namakali nješbu, kiž je tam nutškach. Wona je Boža hnada, to čže nam nasche pschirunanje prajicž. To móže něčto lěta dolho pytacž, hacž potom na dobo psched jeho wóčkom so rošjašni. Tak bėšche pola Samaritiškeje žónškeje, kotraž, ničžo nje- myšlo, k študni pschindže wodu čžerpacž a kotraž bu tam šnutškownje pschemožena wot křašnosčže šesufowej. Tak tón šnješ dženska hiščeže š hnadu roššwětla. To je někotry do Božeho doma pschišchol, bebi na to njemyšlo, něšchto wošebite namakacž, a kaž blyšt je jemu pschi přėdowanju psches duschu šchlo — tehdom so psched nim šchaz blyšchčesche. Druheho tón šnješ šašo domjedže do pobožnej šwójbny abo k šmjertnemu ložu wěrzajeho kšes- scžjana — a šchtož bebi myšlił njebė, wón wohlada w prawym wučžomniku Křyštufowym šthowaný šchaz.

Albo w pruhomanju srudobny, na khoroložu, pschi rowje lubeho namaka wón sдобny schaz wery a nawukny i Abafom spewacz: Sdyž ja jeno tebe mam, dha ja njerodžu wo njebjeka a wo semju. Tón Anjes klapa: Wěsch ty wo tajkej hnadnej hodžinje? Dyrbi knano rěčacž: Ja widžach schaz a woštajich jón ležo a wošta khudy kaž prjedy. Albo chyzł ty prajicž: temu muzej w pschirunanju je schaz do klina padnył; sčto móžu šebi ja to, so ja jón namakal nješym? Sa tych, kiž tak myšla, pschińdže to druhe pschirunanje.

2. Tón Sbožnik powjeda pschirunanje wo pschepuzju, kiž dobre parole pytašce. Tow chze nam wón tež najprjedy tu myšl na wutrobu položicž: „To cžežko nej, so kšesczan šym.“ Tutu drohu parlu je Khrystuš i njebjek pschinješl, ale wona chze pyтана byčž; jich wjele šo da šašlepicz wot blyšcžatnych parlow šwětnych wješelow a woni njenamakaja drohu parlu: To lóžko nej, so kšesczan šym. Sbožnik praji: Pytajcže a wy namakacže. Tón pschepuz pytašce. Pytajmy tež my wěczne šwětko, trošcht a žiwjenje kaž komornik i Muristeje. Tón Sbožnik šo prašča: Sčto pytaš ty? Sachodne parole tuteho šwěta? Sčto pomha cžlowjekej, hdy by wón runje znył šwět dobył a pał na šwojej dušchi šchłodowal? Sčto šy ty cžinił, so by ju woprwdže namakal? Tón pschepuz pscheda wschitko, sčtož mješcše, tež parole, kotrež běchu jeho hačž dotal je šwojim blyšcžom šwješeli, a kupi tu dobru parlu. Hačž najwyschšce kublo po cžežkim bėdženju namakach abo Boža hnada je tebi wobradži, ty jo bjerješch ja najwyschšchu płačišnu. Někotry pał šo rošbudžicž njemóže, tu płačišnu šaplacžicž, šwjaš rostorhnyčž, kiž jeho na šwět wjasa. To bėšče Agrippowe nješbože, so drje je wot Pawoła šapschimnjeny, ale so šo njerošbudži. Płačišna je wěšta. Daj temu Anjesej šwoju wutrobu — to rěka parlu kupicž. My šebi žadamy po wěcznym šbožu. Duž džiimy a pytajmy — a my budžemy namakacž. Brosčycže a wam budže date, pytajcže a wy budžecže namakacž, klapajcže a wam budže wotewrjene. Šamjeń.

Alóž i wyškoscže.

Josef Haydn bėšče nimo mery pilny komponist. Sedyn wjeczor bė wón i druhimi hudžbnikami we wješekym towarštwje. Tu šo mješ druhim tež ta praščen nacžišny, na kajke waschnje šo šnutštowna móž, je-li po trajazym džele wotpjata, najšpěchnišcho wocžerstwicž hodži.

„Ja šo ja klavěr šydnu“, přeni rucže šapadny, „a prawje horliwje hraju; to mje šašo wocžerstwoja a rošwješela.“

Druhi powjedacše, so do towarštwow khodži a šo psches žort a duchapólnu rošmolwu šahorjecž pyta. Tšecži mēnjescše, so w tajkim padže pola njeho bješcha šchampanškeho wina najlěpje štutkuje.

Haydn mjelcžescše. Šako šo jeho prašchachu, kajki pošyl-njazny šredł wón pschi šwojim mnohim dželanju nałožuje, wotmolwi wón: „Ja mam w šwojim wobhdlenju mału domjazu šapalku; do teje ja khodžu a šo modlu, tak hušto hačž šo wotpjaty šacžuwam; tónle šredł mi hišcže ženje šwoju pošyl-njaznu móž šapowjedžil njeje.“

Še špodžiwanjom wschitzy pošluchachu a wušnawachu: Šaydnowe džeła dopokasuja, so je jeho móž najwješcha.

„To njeje moja móž“, wón šnapschecžiw, „to je Boža móž!“

F.

Na šobotu wjeczor.

Šlók: Ša šo na šabat hotuju —

Nětk t wjeczoru šo bližuje
A šlónčko w Boži domečł nětk dže,
Duž wschědny ropot wotmjelkne
A wšchědna próža pschestanje.
Ššo wješ'lu wužicž lubu njedželu
A derje wotpocžowacž we Anjesu.

Dha daj wschaf, Božo, pokoj nam,
Do našchob' doma šastup šam,
A woschew w nozy hnadnje naš,
Šbudž pał naš jutije šahe šaš',
Šo bychmy w šwjatnižy šo nam'kali,
Sdyž šlubil šy byčž w šrjedža mješ nami.

Nam mēnu wobradž njedželu,
Wšmi wot naš winu, štaroscž wschu
A našycž i nowež žiwnošcžu
Tu hlódnu, lačžnu wutrobu.
Tež šašwěcž i Twojim šlowom šwěžu nam,
Kiž rošjašnila by pucž t njebjekam.

Wšhincž budže wěcže njedžela,
Mój Božo, luba jenicžka,
Sdyž b'džesch mje i hnadny šawołacž,
Do Ššwojoh' raja horjewšacž.
Tam Tebe šhwalicž chzu bješ pschestacža,
To budže potom wěczna, šbožna njedžela.

Surij Žitawski.

Kak bu žyrkej polna.

Do wošady N. bėšče šo w bėhu lēt nježyrkwinska myšl i wobžaromnej šymnošcžu napschecžiwu Božemu šlowu šakorjenila. Duž šhromadži šo jedyn wjeczor ličžba bohobošajnych, žyrkwinskich mužow wokoło šwojeho šararja a wuradžowacše, sčto mělo šo cžinicž, so by šo we wošadže Boža šlužba šašo lěpje wopytowala. Šedyn da tu, druhi tamnu radu.

Šlónčnje pošbėže šo štary B. a džescše: „To lěpje njebudže, jeli wschitzy ludžo w našcej wošadže, kotšiz Bože šlowo hišcže lubuja, knjesej šararjej njepomhaju; my šmy hačž dotal jemu šamemu wos cžahnyčž dali; wot dženša šem chžemy šobu cžišcžecž; kóždy i dotalnych šemšichhodžerjow dyrbi bližiču njedželu hišcže jeneho šobupschiwjesčž; my bėhamy wokoło a jim to prajimy.“

Tale rada šo powšchitkownje špodobacše. A nětko mješcše šo bližšce dny bėhanje a namolwjenje. Šarac šam šebi wotmyšli, tež jeneho šobupschiwjesčž, a wopyta bohateho knjesa W., kotryž t tajkim šlušcšecše, kiž mēnja, so žaneje žyrkwje njetrjebaju. Tón chžyšcše šo i woprėdka teho šminyčž; ale šlónčnje šo tola nakacž da, pschetož wón bu wčžipny, sčto drje to bližšchu njedželu w žyrkwu budže.

Njedžela pschińdže, a jašo bėšče wušwonilo a šarac se šwojim knjesom W. šastupi, bė žyrkej hižom tak polna, so knjes W. škoržaneho mēšta njedosta. Šarac płašacše šhlyš wješela a přebowacše i wošbitej radošcžu a možu. — Wot tuteje njedžele šem bėšče wopyt Božeje šlužby w N. šašo dobry. F.

Ssmilna wutroba namaka šmilenje.

Porjedańczo se stareje franzowsteje wójny.

III.

Róžda dobrota šwoje městno namaka.

Wulke franzowste wójko běše na dompuczu i Ruskeje. Ale to njebě wjazy to blyščate wójko, kiž běše psched někotrymi měřazami wuczahnylo. To běše hromada ludu, bješe wscheho porjada, mohł rjez bješe wscheje brónje a zyroby. Na pol smjersnjene, i hlodom czwilowane, wot Rusow pschesczěhane, czehnjesche wono mjelcžo psches daloke rušowste runiny. Tyžazy podležachu rušowskim brónjam, tyžazy smjersnjachu w satrašnej šmje.

Běše tež mjenscha czrjódka, kiž wotbželena wot wjetscheje šny šwoju dróhu czehnjesche, dróhu, kiž běše, kaž daloko wóczko widžesche, i morwyni konjemi, roslamanymi tšělbami, šwóczenymi wosami a wopuschčenymi kanonami kaž wobšyta. Šhutnje potracžowachu czi mužojo. Žadny šlowečko njepraji, jeno dyš a dyš posběhny jedny šwoju šprózu hlomu, so by ja něfajšim bydlom šo wohladnył. Ale tam njebě daloko a ščěroto žana šhěžka, jeno běle, šrudne, šněhowe wodžecze krynjesche semju. Šsmjertna czišchina knježesche, štrašna šmjercž wschitkim hrožesche.

Tola woni štupachu dale, pschezo dale, kóždy na šwój šrudny wošud myšlo a njedžiwajo na podeńdženja towaršchow. Tón abo tamón, wotpjaty kaž kóždy, šndže drje šo na jedny i roslamanych wosow, kiž tu a tam pschi puczu ležachu, so by kusł wotpocznył, jeno mału šhwilku, so by tak nowe mozy dobył na daloki, daloki pucz, kiž jeho wot wótcžiny dželesche.

Towaršchojo džěchu nimo. Woni wjedžachu, so tón, kiž tam šedži, wjazy nještane, jeli šo hnydom nješběhne a šobu njeńdže; ale žadny njewocžini hubu, so by jemu pschimołal: Štań a pój! A prjedy hačž bě pošledni muž czrjódny nimo, šedžesche wón twjerdy a prosty.

Wobžarowasche jeho něchtó? Ně, to niž. W bližškej šhwilzy móžesche šo druhemu tak štač. A jemu běše derje, pschetož nětk njetrjebasche dlěje štrašny hlóbd žiwicž, njetrjebasche rěšaty wětr šnjescž, tež niž šadwelowanje jebateje nadžije. Šeho wošud móžesche jemu někotryžkuli šawidžecž, cžeho dla dyrbjal jeho wobžarowacž?

Tak krocžesche ta mała czrjódka dale, czišche a mjelcžo po pschczatym šněš. Ššlónzo bližesche šo k wjecžoru, rěšaty powětr běše najšóršči, pschezo huščizšcho pošasta jedny abo drubi a nje-pschińdže wjazy. Ščtóz hišcže tšělbu mějesche, czišny ju wot šebje, dokelž běše pschěšlaby, tu šamu njescž. Ššrjedža w czrjódže padžechu někotři mužojo k semi, šahłódnjeni a šprózi wot dalokeho pucža. Šědy šo czi drušy tak wjele na boł winychu, so na nich nještupichu; — so by jim něchtó k pomozy pschischol, na to šej žadny njepomyšli. —

Ššlónzo běše šo šhowalo, jašne hwěšdy štejachu na njeby. Wozazy šastachu. „Njepuschczmy wschu nadžiju, towaršchojo!“ šawola jedny mlody wojał, tón jenicžki, kiž šwoju tšělbu hišcže mějesche. „Napinajcže šwoje pošlednje mozy a pomhajcže mi woheń šadželacž. Tudy leža roslamane pólverowe wosy a druhe drjewe, — rubajcže! Dha šmějemy došč k wohnjej hačž do ranja.“

Nichtó šo ani njehibny, kóždy hladašche psched šo k semi, šdasche šo, kaž bychu ničžo nješhšcheli.

„Dha šo tola hibajcže!“ wolašche wón šašo. „Njepuschczmy šhroblo, hewal šmy wschitzy šhubjeni. Šena nóz pod hołym njebjom bjes wohnja by naš moriła! Njewěscže to? Šomhajcže mi, towaršchojo!“

Tón mlody muž wuczeže šekerku i paša a džěsche k pólverowemu wosej, kiž pjecž krocžel wot pucža na šněšy ležesche, a pocža rubacž, hačž tak kručy lětachu. Duž pocžachu tež czi drušy

pschimacž. „Ach, woheń! woheń!“ wolaču někotři. „Špěšhnye, bratsja, pomhajcže, hewal wschitzy smjersnjemy!“

Hišcže někotři šo šhrabachu a pomhachu. Ščtóz mějesche šekerku, pomhajcže rubacž, czi drušy wušypowachu šněš k wohnišcžu a twarjachu šněhowe murje kolo wokoło. — Najmušnišche běše šo štalo a po šhwili palešche šo jašny, hrejazy woheń. Tuton napohlad wubudži tež tych najpošlednišchich i jich prosteho woczafowanja. Š džiwim juštanjom štocžichu k horjazemu plomjenju a postajachu šwoje proste a módre štawy do njeho. Tajka dobrota šo jim dawno wjazy doštala njebě, a i jich cžělnymi mozami rostachu tež jich duchowne; wschitzy pomhachu drjewe nošecž, wschitzy šo wješelachu, so bě k najmjenšchemu na jenu nózku žiwjenje šašo wušhowane.

Tola dolho tajke wješele njetrajesche. Šhlóbd, tón najšóršči njepšhecžel, cžwilowasche jich žalóšnje. „Ach, jeno kusčicžk šhlěba! „šdychowasche jedny i nich — „ščtó by měl jenicžki dórtk šhlěba!“

Šědy běše to wuprajil, dha pschibližowasche šo tón mlody wojał a nješesche něšcto cžežke na šhribjecže, ščtóz k wohnjej czišny.

„Šaj, towaršchojo!“ džěsche wón — „došč njeje, so mamy cžoplotu; k žiwjenju šlušcha tež jědž! Tudy macže mjašo; je drje jeno konjaze a smjerske kaž kula lodu, ale pschi wohnju wono rostaje, a dokelž ničeho lěpscheho nimamy, budžemy i nim špokojom. Šschimajcže!“

A kał woni pschimachu, czi wosy na pol šahłódnjeni mužojo! Š džiwim juštanjom bjerjechu wotrubane kručy, pschekochu je i tešakom a džeržachu je tak do plomjenja a špóžerachu potom na pol pjecžene mjašo, lehnychu šo na semju, jedny blisko pschi druhim, kaž wozzy, a tak blisko k wohnjej, kaž bě někał móžno, so bychu špali.

„Derje, dha špicže!“ šawola tón mlody wojał. Ša čžu přěny hodžinu štraž na šo wjacž a wohnjej pschikładowacž, so njehašnje. Špotom pał wubudžu drugeho, pschetož to šebi žadacž njemóžecže, so žyłu nóz šam štražu.“

„Ně, ně!“ džachu někotři, „ja wošmu druhu štraž! — a ja šfecžu! — a ja ščtwórtu, — pjatu — ščestu!“

Došč! džěsche tón mlody wojał. „Ša hodžinu wubudžu tebe, towaršcho, a ty wubudžiš tamneho. Ššerkuj šebi kóždy šwojeho našlědnika. W bližškej nozy, jeli ju dočžakamy, wotpoczujemy my a drušy njech štraža, pschetož porjad ma byčž.“

„Wěscže, wěscže!“ pschihłošowachu wschitzy — „dobru štraž, a dobru nóz!“

Šjecž mjenschinow pošdžišcho wschitzy špachu. Šeno tón mlody wojał štražesche, czišny hromadu šchczěpkow na wohnišcžo, šndže šo potom tak, so běše i šhribjetom k šněhowej ščěnje wobrocženy, i woblicžom pał k wohnjej, šwoju tšělbu w ruzy džeržo. Wulka czišchina běše wokoło njeho. Šeno woheń praškotasche a cžežke dyčhanje šparnych a šmjercž-špróžnych pschecželow běše druhdy šhšhecž. Šrudnje hladašche tón mlody wojał do plomjenjow a cžežke cžmowe wobrašy pschekhodžowachu jeho dušchu. Šči nješbožowni, kotřiž tudy špja a w kótkim španju cžežu šwojeho horja nješacžuja, njenaštupja woni bóršy wěcžne španje? Ša tu nóz drje šu šmjercži wutorhjeni; ale jutije rano šapocžnje šo šašo dolhi džěń, džěń jěreje šmy, hlódu a wobcžežneho pucžowanja. Šwjele tych, kiž tu džęšga špja, jutije wjazy njebudža. Ššnadno jich jeno položza woštane. Šdyž i Wlostwy wucžehnichu, běše polk (regiment) došpolny — wscho kručy wojazy, šhrobli mužojo, kiž šo šhmani šdachu, wschě wójniške pschecžiwnošcže šnjescž a pschewinycž. Ale nětko, po někotrych kótkich tydženjach, kał běše njepšhecžel, běše šma a hlóbd mješ nimi šrumowal! Wot štow běchu jeno pjecž a šizycžo šhštkni!

Tón mlody wojał šdychny i hluboča a wróczi šwoje myšle

wot tak frudnych wobrasow t jašnišchim, šlōdkim myšlam, kiž kaž žony t jeho džěczazyh lětow t njemu pschiplowachu. Sich mała, luba kžěža domach, — žiwjenje w holi, schědžiwu macž, — stary nan, — hacž-tež-to hišćeže shtomy pušćęa, — wuhlo pali? Se tež hišćeže žiwj? Hacž-tež-to šebi macž nētkle na šwojeho jenicž-teho šyna myšli, kiž dyrbbjesche brōn wsacz a se šurowym wōjnskim wjetřom Napoleonom do dalokeje Ruskeje czahnyčž? Wobhla-li mje tudy wobladacz, pschi wohnju, šameho na straži w dalokej, schērofej šnēhowej pušćinje, kiž ani drjebjenčžki šmilnosčęe nima a pomoz nješnaje, — šprōžneho hacž do šmjerčęe a dyrkotazeho pschi wohnju, — macžerina wutroba by krawiła dla tak frudnych wobštejnosčęow!

„Derje, šo mje widžecž njemōže!“ bōrbotašče šam pschi šebi a hladasčęe do plomjenjow a pschešadži šo se šwojimi myšlemi do mōlcžęe lubeje štwicžki, hdžęž šo lampka na blidže šwēcęesche a w starých kchakliwowých kchaklach šchmrjokowe drjewo prasčotasčęe, ša blidom w kožanym stole nan šedžesche, jemu t napschecžęa macž, a wobaj šnana na šwojeho Šana špominasčtaj a šo prasčesčtaj: hacž tež šašo pschiūdžęe? wobladamoj jeho tu na tym šwęcęe hišćęe ras? pschi cžimž ruzj štyknyščtaj a šo ša šyna modlesčtaj, kiž bē jeju jenicžki, kotrehož mējesčtaj jara lubo, kiž bēšče žyła jeju nadžija.

„Ach, jeno jenicžku hodžinku, jeno jenicžku krōtku hodžinku pschi nimaj, fajke šbože!“ bōrbotašče šašo tōn młody wojak. „Alle“ — wōn t cžicha pschistaji, „to šbože drje šo mi ženje njedostanje!“

Šrudnje tšchapešče šwoju hłowu, šawali šo bōle do šwojeho džēraweho plascčęa a šedžesche tak, hacž bē šo hodžina jeho štraže minyła. Nētko wōn postany, cžišny nēščto drjewa do wohnja a potom tšchapešče cžišče teho, na kotrymž bēšče po nim rjad štraženja. Tōn wojak pak njewozucž, — Šan tšchapešče bōle, — šbēhasčęe jeho — t wulkej prōžu, pschetož tōn bē žyle prostj, — škōncženje šo dohlada — a njestrōži šo mało: — jeho towaršch, kiž mējesčęe po nim štraž, bēšče morwy! Wo šnje bēšče do lēpsčęeho žiwjenja šastupil.

„Bōh budž tebi hnadny, wobhi cžłowjeczęe!“ modlesčęe šo wōn a wubudži bližščęeho. Tutōn postany hnydom: „Derje“, wōn džesčęe, „rjad je na mni“. Al duž wša šělbu a dopjelni šwoju pschisšluschnosčę. Šan pak lehny šo na tōn blecžk, hdžęž bē tamōn špak, a wušny na mēšcęe.

(Pschichodnje škōncženje.)

Wschelake t bliska a t daloka.

— Šandženu njedželu šo knješ Mikla, dotal t kaplanom w Ketlžach, jako nowy šarač Malešchanskeje wošady šapokasa, hdž bēšče jeho wošada šchtwōrtk prjedy pschi šacžęhnenju naj-pschecželnischo powitala. Knješ wyschšchi žyrtwinski radžicžel Meier šwjatocžne šapokasjanje wukonja a na šerbskim kemsčęenju jeho knješ šarač Šarjēnt wošadže pschędštaji. Bōh žohnuj noweho dušchowpastyrja w šwojej wošadže, kotrež je jeho postajil.

— Pobocžne Gustav-Abolfske towarštwu Budyškeho wokrejša šwjecęesčęe šandženu njedželu šwōj lētnj šwjedžen w Klusšchu. Wot lēta 1881 njebēšče tam wjazj t hošcžom bylo. Cžim wjetscha bēšče radosčę, šo šašo do šwojeje šrjedžišny witacz. Młodži a stari bēchu ruzj hibali, jemu rjane powitanje pošćicžicž. Do šerbskeje kaž do nēmskeje šwjedženškeje Wožeje šlužby pschicžahnyčju młodosčę a woješke towarštwu se šwojimi šhorhowjemi kaž tež žyrtwinske pschędšćicžęstwo pschęd šaru, šo bychu tam pschędšhdstwu towarštwu, knježa duchowni kaž tež drušy cžestni hošcžo do cžaha šastupili. Pod šwonjenjom šwonow a šynkow chorala „Šedn twjerdy hrōd je našč Bōh šam“ šo wulki cžah pschēs cžęęne wrota do Wožeho

doma hibasčęe. Woži dom bēšče pschepjelnyjny, tak šo dyrbbjesche jich wjele štejecž. Knježa wučerjo t wokolnosčęe pod namjedowanjom knjesa šantora Šantuscha motettu: „Tōn Knješ je mōj pastyr“, rjenje wušpēwachu a wošadu natwarichu. Wulžj natwarjazej bēščtej rjanej šwjedženškeje předomani, kotrež wutroby šahorisččej ša škutk bratrowskeje pomhazeje lubosčęe na ewangelskich bratrach a šotrach w rosšrōščenju. Na šerbskim kemsčęenju předomasčęe knješ duchowny Nowy t Budestę wo Šebr. 13, 2: Hošpodyčęe Gustav-Abolfske towarštwu, pschetož wone je hošpodywanja hōdny hōšcž: pilny džělaczęt a wopornny dobrocžel. Knješ šarač Šatlow t Oberšedlž pola Dštriza w Cžęškej (t wošady w rosšrōščenju) postaji wošadu na šašožu Šš. 118, 24. 25. pod jašny šynt Gustav-Abolfskeho šwjedženškeho šwonjenja a šwonjesčęe po šwojim bohatty nashonjenju a džēle w ewangelskim hibanju w Cžęškej džakny a prošchazj šwōn. Woklatnu Wožu šlužbu šastarachu na šerbskim kemsčęenju knješ šarač Kāda-Budyški a Matek-Šucžinjanski, na nēmskim knješ šarač Mikla-Maleschanski a knješ šarač Wrošak-Budyšchinski. Šswjedženška kollektu munješe 160 hr. 26 np. Po šwjedženškimaj Wožimaj šlužbomaj mējesčęe šo hłowna šhromadžišna pobocžneho Gustav-Abolfskeho towarštwu. Šhromadžišnu wotewri pschędšhdta knješ wyschšchi žyrtwinski radžicžel Meier a postrowi wschitkich pschitomnych, džakowasčęe šo Klusšchanskeje wošadže, žyrtwinskemu pschędšćicžęrstwu a knješej šararjei Bērnichej ša pschecželne pschijeczęe, šwjedženškimaj předarjomaj a wschitkim, kiž bēchu t poradženju šwjedženja pomhali. Lētnu rosšprawu poda knješ šarač Kāda. Wot pschinosččęow je šo 750 hr. hłownemu towarštwu pschipōšlalo. Šōdla ličęe nješju 5178 hr. pschi šonschlētnyjny šwjedženju hłowneho towarštwu w Budyšchinje šhromadžene. Š radosčęu bu powjeczč pschijata, šo je njedawno šemrjeta pschecželniza Gustav-Abolfskeho towarštwu 300 hr. wotkasala. Wunosččęow bēšče 3009 hr., wudawčęow 2436 hr. Tšecži džěl wunosččęa pschipokasa šo ewangelskej wošadže w Šrottawje, druha tšecžina Rumburgskeje a tšecža tšecžina t šwobodnemu rosšdželenju, kotrež ma šo pak hnydom štacž. Pschędšhdstwu šo šašo wušwoli. Šswjedženška kollektu šo ewangelskej wošadže w Šriedlandže w Cžęškej pschipokasa. Šłowne towarštwu šmēje šwōj lētuschi šwjedžen w Kōnigšteinje. Š šhērlusčom: „Njecz štajnje šawostanu“ šo šhromadžišna w 7 hodž. škōncži a t tym rjany šwjedžen, kiž je nomu ewangelsku lubosčęe we wutrobach šapalil.

K rozpominanju.

Škowrončki sebi swoju žiwnosčę na roli pytaju, ale dawaju tež svojim spēwam pod njebjom zaklinčowač; pilnje dyrbi čłowjek džēlač, tola pak tež swoju wutrobu radosčiwje k Bohu pozbēhowač, wot kotrehož wšo žohnowanje wukhadža.

* * *

Wotewrjena ruka čini wjesele wutroby.

Klucžik ša šacžansko-šerbske pišmo: **z** = š (zub); **s** = š (syn); **š** = šch (šat); **e** = ž (eworn); **č** = cž (čern); **č** = cž (črij); **r** = šch po p a k (přah, křud), š, šj, šch po t (tři, třo, třasč).

„Pombaj Bōh“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wschēch pschędawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacz. Na šchtwōrcž lēta placži wōn 40 np., jenotliwe cžišla šo ša 4 np. pschędawaju.